

Agatha Christie: Öt kismalac

1. kép leírása

Itt van egy képe. Jöjjön, nézze meg.

Előre ment az ebédlőbe, és rámutatott a bal oldali falra.

- Tessék. Ez Amyas.

Poirot csak nézett es hallgatott. Ujból elcsodálkozott: hogyan képes valaki így átítatni egy konvencionális témát a maga egyéni varázsával? Egy váza, rózsákkal, fényezett mahagóniasztalon. Elcsépelt téma. De hogy csinálta Amyas Crale, hogy a rózsái lángolnak, vadul, szinte szemérmetlenül élnek? A fényezett faasztal remegett, szinte érző lényként lélegzett. Mivel lehet megmagyarázni az izgalmat, amelyet a festmény keltett az emberben? Mert izgalmat keltett. Az asztal aranyai Hale főfelügyelőt valószínűleg kétségbe ejtették volna, kijelentette volna, hogy ilyen színű es alakú rózsza nem létezik. S utána eltöprengett volna azon, hogy miért nem tetszenek neki a valódi rózsák. És bosszantották volna a szabályosan kerek mahagóniasztalok -: ki tudja, miért?

Poirot felsóhajtott.

- Hát igen... - dünnyögte. - Ezen minden rajta van.

2. kép leírása

Poirot-nak elakadt a lélegzete. Amyas Crale-nek eddig négy képét látta: kettőt a Tate Galériában, egyet Londonban, egy képkereskedőnél, egy meg a rózsacsendélet volt. Most azonban az előtt a kép előtt álltak, amelyet a festő a legjobb munkájának nevezett, es Poirot nyomban megértette, milyen nagy művész volt ez az ember.

A festmény felülete szinte lágy volt. Első pillantásra plakátnak is nézhetne volna az ember, olyan rikítóan élesek voltak a kontrasztok. Egy lány, egy kanárisárga blúzos, sötétkék nadrágos lány ült rajta, szürke falon, ragyogó napsütésben, hata mögött vakítóan kék tenger. Pontosan plakáthoz illő téma.

De a látszat csalóka volt: a képen minden torzított volt egy kicsit, s meghökkentően villogott a napfényben. Es a lány.

Igen, a lány élt. Maga volt az élet, az ifjúság, a káprázatos vitalitás. Élt az arca, élt a szeme...

Ennyi élet! Ilyen lángoló fiatalság! Ezt látta hat Amyas Crale Elsa Greerben, ez tette vakká es süketé felesége, a szelíd teremtés iránt! Elsa volt az élet. Elsa volt az ifjúság.

Fenségés, karcsú, sudár teremtés, fejet kihívóan hátrafordítja, tekintete diadalmasan pimasz. Nézi az embert, figyel... vár...

Hercule Poirot szettarta a kezét.

- Óriási! Igen, óriási!...

Meredith Blake hangjában egy kis elfogódottság érződött:

- Nagyon fiatal volt...

Poirot bólintott. S azt gondolta magában:

„Mit értenek a legtöbben azon, hogy nagyon fiatal? Valami ártatlant, gyámoltalant, tehetlent. Pedig a fiatalság nem ilyen! A fiatalság nyers, erős, hatalmas... igen... es kegyetlen! Es meg valami... a fiatalság sebezhető.”

Követte házigazdáját az ajtóhoz. Ezek után meg kíváncsibb lett Elsa Greerre. őt akarta legközelebb felkeresni. Vajon mit csináltak az évek ebből a szenvedélyes, diadalmas, éretlen lányból?

Visszanézett a képre.

Az a szempár! Őt nézi... őt nézi... Mond neki valamit...

Hátha nem érti, mit mond? Vajon az igazi nő meg tudja mondani? Vagy valami olyasmit mond ez a szempar, amiről az igazi nő nem is tud?

Ezt a kihívó, ezt a diadalmas várakozást!

S aztán közellépett a Halál, es kiragadta a zsákmányt ezekből a mohon markoló fiatal kezekből...

És a szenvedélyes, várakozó tekintetű szemben kihuny a fény. Vajon milyen most Elsa Greer szeme? Meg egy utolsó pillantás, aztán elhagyta a szobát.

„Nagyon is teli volt életkedvvel” – gondolta Hercule Poirot.